

ECOUL HANGULUI

ANUL VI, NR. 21

Director: LILIANA PÎNTEA

PĂRINȚILOR

*Iubiți fără restricții,
Necondiționat..., etern,
Sunteți altarul vieții
Pe-acest pământ atât de tern.
Iubiți fără să cereți
Nimic de la copii,
Deși zilele-s grele
Și tot mai mult...pustii.
Iubiți fără adaos,
Dați vieții noastre sens,
Ne alinați, ne creșteți,
Ne învățați intens
Ce este bun pe lume,
Frumos, folositor,
Ce-nseamnă țară, mamă și dragoste și dor,
Ce-nseamnă dor de mamă, de tată și de
casă,
Tot ce-ar putea să facă-n lume
O viață mai frumoasă.
Vă mulțumim din suflet, părinți nemuritori,
Voi sunteți pentru noi lumina cea din zori!
Gheorgheni, 16 martie 2001*

Prof. Petronela Apopei-Ignat

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2015
Anul VI, numărul 21*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

**Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci**

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

*Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.*

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

ARIPI SPRE LUMINĂ

Când furtunile vieții uneori îți întunecă seninul din ochii tăi, lăsându-ți privirile ațintite spre pământ, iar sufletul obosit își oprește pentru o clipă zborul spre Cer; când privești în jur și observi că florile tinereții se scutură încet, iar stâncile din cale îți răsucesc pasul ușor fără să poți face ceva, aruncă-ți ancora pe țărmul Iubirii. Îndreaptă-ți pasul spre Cer și ochii spre Țărmul veșniciei - DUMNEZEU.

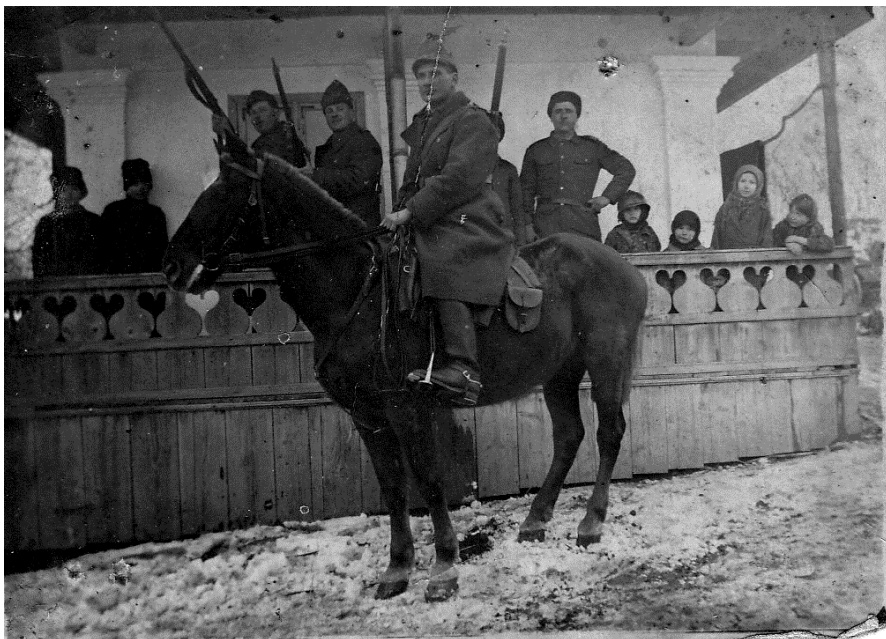
Pe marea Învolverată a acestei vieți Dumnezeu este stânca de scăpare a dreptilor, de care nelegiuții își zdrobesc corăbiile lor. Pe marea furtunoasă a vieții omul cel drept e piatră de poticnire pentru păcătos. Păcătosul o dă la o parte din drumul său și cade în groapa rămasă în urmă. Cine aruncă praf în vânt orbește; cine îngrămădește pietre într-un lac se îneacă.

De aceea firul celui drept este mai tare decât lanțul celui fără de lege. Tiranul caută să rupă firul celui drept, dar se încurcă în el și piere. Satana a vrut să-l piardă pe dreptul Iov și l-a ridicat în slavă. Tocmai când părea mai slab, Iov era învingător. Satana a căutat să piardă și pe Irod, iar Irod nu i s-a împotrivit. Tocmai când părea mai atotputernic, Irod a pierit. Tot lucrul lui Dumnezeu în lumea aceasta pare slab, când de fapt e mai tare ca stelele și ca oceanul ce tună cu apele sale. Luați aminte și învățați din cele ce Dumnezeu le-a așezat față în față drept potrivnice spre a noastră învățătură: **Moise și Faraon, David și Goliat, Iov și Satana, Ierusalimul și Babilonul, Cei trei tineri și regele Nabucodonosor, Daniel și Darius, apostolii și Roma.**

De când e lumea nu cred că cineva și-a înfățișat vreodată, mai cu putere, iubirea. Aceasta nu e iubire din poruncă, ci iubire care izvorăște în chip firesc, din iubire. **Poruncile sunt pentru cei care s-au făcut vrednici de pedeapsă prin lipsa lor de simțire, prin călcarea în picioare a iubirii și prin nerecunoștință față de Dumnezeu strigătoare la cer.** Nici Hristos, nici apostolii, nici cetele celor care iubesc pe Dumnezeu în cer și pe pământ, nu au dat mai desăvârșit grai poruncii iubirii lui Dumnezeu, nici îndemn mai tare întru împlinirea acestei porunci, decât **simplică mărturisire că El ne-a iubit cel dintâi.** Cărți întregi s-ar putea scrie — și s-au scris — cu dovezi ale iubirii lui Dumnezeu pentru noi și cu temeieri de a-L iubi și noi pe Dumnezeu.

Toată zidirea văzută și nevăzută e o dovadă a iubirii lui Dumnezeu pentru noi; firea toată cu așezarea ei, soarele și stelele, anotimpurile, viața omului sub ochiul veghetor al Proniei, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de păcătoși, înălțarea nevăzută dar tare a dreptilor, și câte altele care nici nu pot fi numărate, sunt toate dovezi de dragoste a lui Dumnezeu pentru noi. Dar de ce să le mai înșirăm aici pe toate, când destul este a spune că Dumnezeu ne iubește, că El ne-a iubit cel dintâi! Venirea Fiului lui Dumnezeu între oameni, lucrarea și pătimirea Lui întrec în măreție și strălucire toate celelalte dovezi ale dragostei lui Dumnezeu. Buzele Sale ne-au spus că Dumnezeu Tatăl ne iubește pe noi așa precum Îl iubește pe El. Învățătura Lui dezvăluie lucrul acesta, cuvintele Lui îl adevăresc, pătimirea Lui îl pecetluiește. De aceea poruncile privitoare la dragoste trebuie să ajungă în inimile noastre dragoste firească, la fel cu cea pe care o are copilul pentru mama lui; la fel, dar mult mai tare.

Sf. Ierarh Nicolae Velimirovici

Cum a ajuns Hangu să fie proprietate boierească. Pătrașcu Șoldan – primul boier stăpân al Hangelui

Până-n anul 1609 teritoriul Hangelui a rămas proprietate domnească, adică proprietate a statului Moldova. Din acest teritoriu, diverși domnitori, au înzestrat diverse mănăstiri cu anumite suprafețe de teren, cu precădere pentru pășunat sau pentru fânaț.

Anul 1609 aduce o schimbare majoră în ceea ce privește forma de proprietate asupra Hangelui, în sensul că dispăre proprietate domnească și, alături de proprietate mănăstirească,

apare și proprietatea boierească.

Ce s-a întâmplat în anul 1609, ce evenimente au generat această schimbare și cine este autorul acestei schimbări?

Încă din anul 1609, domnitorul Constantin Movilă, dăruia logofătului Pătrașcu Șoldan, satele Bălțătești și Mânjești,¹ adică și o mare parte din Hangu, întucât teritoriul Bălțăteștiului se întindea de la actualul Bălțătești, până la granița cu Transilvania.²

După cum ne indică numele, domnitorul Constantin, aparținea unei familii de boieri care a dat cinci domnitori Moldovei - familia Movilă. Cronicarul Ion Neculce, în scrierea sa "O samă de cuvinte", istorisește o întâmplare din timpul unei bătălii a lui Ștefan cel Mare. În timpul luptei calul lui Ștefan a fost ucis și vrând să încalce pe alt cal nu putea din cauză că era mic de statură. Un aprod, numit Purice, s-a ghemuit lângă cal (s-a făcut movilă), Ștefan a pus piciorul pe el reușind astfel să încalce. Drept răsplătă pentru gestul aprodului, domnitorul i-a spus că din purice îl va face movilă, adică îl va ridica într-o treaptă socială mai înaltă. Astfel a ajuns aprodul Purice boier cu numele de Movilă.

Primul din familia Movileștilor care a ajuns domnitor al Moldovei a fost Ieremia Movilă și a domnit între anii 1595-1608, fiind contemporan și adversar al lui Mihai Viteazul. El este și ctitorul Mănăstirii Sucevița pentru care a dat în folosință, la intervenția fratelui său, Gheorghe, mitropolit al Moldovei, o poiană de sub Ceahlău, adică un teritoriu din domeniul domnesc de la Hangu. Același Gheorghe Mitropolit, construiește Schitul Poienile,³ pentru care fratele său, domnitorul Ieremia Movilă, donează, la 1 ianuarie 1599, un teritoriu întins din Hangu, având între hotarele sale Muntele Netedu, de aici, peste Bistrița, la piciorul Secului, până la Piscul Panaghia și la Piciorul Șchiopului, de aici la Bradu (Bicazul Ardeal), apoi din nou la Bistrița, până la Gura Potociului.⁴

Un alt frate al lui Ieremia era Simion Movilă care a domnit și el în Moldova imediat după moartea lui Ieremia, în 1608. După moartea lui Simion au izbucnit certurile pentru scaunul domnesc între urmașii lui Ieremia și cei ai lui Simion. Ieremia Movilă a avut trei feciori: Constantin, Alexandru și Bogdan, iar Simion Movilă a avut cinci feciori: Mihăilaș, Gavril, Petru, Moise și Ion.

¹ Uricariul, V, p. 365-377.

² Cihodaru, C., *Satele din regiunea Hangu- Bicaz*, în *Analele Științifice ale Universității „Al. I. Cuza”, Iași*, serie nouă, secțiunea a II-a, a. Istorie. Tom.XII, 1966, p. 21.

³ Balan, Ioanichie, *Vetre de sihăstrie românească*, p.124; D.I.R., Moldova, III, nr.44, p. 27-28.

⁴ Cihodaru, C., op. cit., p. 20

Această concurență pentru ocuparea tronului Moldovei a generat împrejurările care au avut drept rezultat dispariția domeniului domnesc de la Hangu și transformarea lui într-o moșie boierească. Scria

cronicarul Miron Costin în *"Letopisețul Țării Moldove"*, Editura Minerva, București, 1979, pag. 29 " *deci să împerecheasă boierii și cu dânșii și țara, în două părți, o parte ținea cu casa lui Ieremie-vodă, iară altă parte cu casa lui Simion-vodă. Și dintâu era mai tare partea lui Mihăilaș-vodă, feciorului lui Simion-vodă cel mai mare, cât au căutat lui Constantin-vodă, feciorului cel mai mare al lui Ieremia-vodă și cu boierii din partea lui a ieși cu fuga din Iași.*"

Fiecare parte căuta să-și consolideze poziția pentru a avea sorți de izbândă. Constantin –vodă avea sprijinul cumnaților săi, mari nobili

polonezi. Pe lângă aceștia avea nevoie și de sprijin din partea unor mari și influenți boieri din Moldova. Cred că unul din acești mari boieri care l-au sprijinit pe Constantin-vodă să ia domnia Moldovei a fost și logofătul Petru sau Pătrașcu Șoldan, descendent al unei vechi familii boierești, ale cărei rădăcini merg până-n vremea lui Dragoș-vodă care a întemeiat Moldova.. Logofătul era principalul sfătuitor al domnitorului. După cum scrie domnitorul și cărturarul, Dimitrie Cantemir, în lucrarea sa *"Descrierea Moldovei"*, Ed. Minerva, București, 1986, p. 87, " *logofătul cel mare este cel dintâi dintre toți ceilalți și este fruntea în capul tuturor sfaturilor. El înfățișează mai întâi celorlalți sfetnici trebile asupra cărorora să facă sfat din porunca domnului și, după ce ascultă hotărârea fiecăruia, el înștiințează pe domn despre hotărârea ce s-a luat. Dacă boierii au a face o rugămintă domnului, atunci numai el poate să o înființeze domnului pentru ceilalți.*"

Având sprijinul militar al cumnaților săi polonezi și sprijinul politic al unor mari boieri din țară, Constantin –vodă înfrânge oștirea lui Mihăilaș-vodă, în lupta de la Ștefănești. Ajunge domnitorul țării și va domni între anii 1609 - 1611.

Fiind în scaunul domnesc va căuta să răsplătească pe cei care l-au sprijinit în lupta pentru luarea domniei și care îi puteau fi de ajutor și-n timpul cât va fi domnitor.

Cred că în aceste împrejurări pe care le-am descris mai sus, domeniul domnesc de la Hangu, a ajuns în stăpânirea marelui logofăt Pătrașcu Șoldan. Astfel, în Hangu, ia ființă o mare proprietate boierească, cunoscută, mai târziu sub numele de Domeniul sau Moșia Hangelui.

Acest mare boier avea moșii întinse dincolo de Prut, în Basarabia. Există acolo și o localitate care-și trage numele de la numele lui - Șoldănești. Ce l-o fi determinat să primească în proprietatea sa un teren muntos și nu prea potrivit pentru cultura plantelor? Acest teren oferea alte atracții, de interes economic și cinegetic. Pădurile ce acopereau munții și dealurile de pe acest domeniu constituiau o valoare deosebită, cu atât mai mult cu cât turcii încep să manifeste interes pentru lemnul din Țările Române, interes care se va accentua în secolele următoare; locurile acestea erau deosebit de prielnice creșterii oilor dar și a vitelor mari mult cerute la export; munții și pădurile lor adăposteau numeroase specii de animale sălbatice care puteau fi vâdate, ori vânătoarea era una din distracțiile preferate ale marii boierimi.

Deci , primul mare boier care a stăpânit Domeniul Hangu, a fost Pătrașcu Șoldan.

Profesor, Gheorghe Drugă

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Despre Eminescu, cu domnul Mihai Costin

Domnul Consilier Parlamentar și Omul Mihai Costin trăiește sub semnul Eminescu. Cu pasiune, devotament și tenacitate a ales să-i dăruiască marelui nostru poet Mihai Eminescu, pe care l-a numit atât de frumos "Simbol al Națiunii Române", o misiune specială pe care doar geniile o pot duce la îndeplinire desăvârșit și măreț, aceea de Ambasador spiritual al neamului românesc.

Domnule **Mihai Costin**, e un privilegiu pentru noi, faptul că ați acceptat să vă deschideți inima, în paginile unei reviste atât de modeste. Știu că pentru dumneavoastră **Eminescu** reprezintă, mai presus de orice, un crez și, că lunile **ianuarie** și **ianie** le dedicați, în fiecare an, aniversării și comemorării marelui nostru poet.

- Când și cum s-a născut pasiunea dumneavoastră pentru „Luceafărul poeziei românești”?

R: Pentru Eminescu încă din anii de școală, dar la începutul anului 1989, anul centenar al trecerii în eternitate a poetului național, au început pregătirile în vederea emiterii de materiale numismatice și filatelice, fapt ce m-a determinat să-mi concentrez pasiunea, de a colecționa cât mai multe materiale dedicate "Luceafărului" poeziei românești.

- Când a avut loc primul eveniment organizat de dumneavoastră, în cinstea poetului Mihai Eminescu?

R: - Primul eveniment dedicat lui Eminescu, organizat de mine, a fost în toamna anului 1994, când, cu sprijinul unui prieten, am organizat o expoziție personală cu medalii, plachete, insigne și alte materiale dedicate "Luceafărului" poeziei românești, în Grădina Botanică din București.

-A fost greu? Ați avut parteneri, colaboratori, susținători?

Nu a fost greu, a fost...emoționant...

-De mai mult timp, datorită dumneavoastră, **Camera Deputaților - Centrul Internațional de Conferințe, Direcția de Marketing**, în colaborare cu **Gruparea Colecționarilor de Medalii și Insigne „Mihai Eminescu”**, din cadrul **Societății Numismatice Române**, organizează la Palatul Parlamentului, în Sala de expoziții „Constatin Brâncuși”, **Salonului Național „Mihai Eminescu”**, în cadrul căruia se desfășoară **Expoziția Națională** de medalii, insigne, plachete, filatelie, cartofilie, carte veche, grafică, pictură și alte materiale dedicate, de-a lungul timpului, lui Mihai Eminescu, poetul nostru național, eveniment la care sunteți direct implicat.

Interviuri

Interviuri

Interviuri

- Ce ne puteți spune despre acest eveniment special?

R: - Din anul 2009, luna iunie, organizăm, în cea mai mare sală de expoziții din țară, acest Salon Național „Mihai Eminescu”, prin participare unor colecționari din toată țara.

Fiecare expozant participă cu materiale din colecția sa, diferite de la expoziție la expoziție. Îmi place entuziasmul lor de a participa la aceste manifestări și prezența unui număr însemnat de prieteni la vernisajele organizate cu ocazia deschiderii Salonului, unde avem și un frumos program artistic.

- Ce vă lasă un gust amar după încheierea evenimentelor?

R: - Nu, nu am niciodată un gust amar, ci o mare satisfacție, aceea că împreună cu colegi dăruți și pasionați, am putut realiza și manifestarea respectivă.

- Nu pot să nu-mi arăt admirația față de eforturile dumneavoastră, în calitate de **Președinte al Grupării Colecționarilor de Medalii și Insigne „Mihai Eminescu”** pentru ca un bust, din bronz, al marelui nostru poet Mihai Eminescu, bust realizat de prof. sculptor Nicolae Pascu-Goia, să fie amplasat într-un

parc din New York. Ce demersuri ați făcut în acest sens?

Ați declarat atunci, în septembrie 2009, pentru AGERPRES, că **„Este primul bust al lui Eminescu, care trece Oceanul și, până în prezent, putem spune că e primul monument românesc din SUA. Este un proiect foarte îndrăzneț, dar și important pentru românii care trăiesc pe alte meleaguri, departe de țara natală”.**

- Cum au primit românii din New York, acest simbol național?

R: - Mai multe întrebări, un singur răspuns:

- Ing. Florin Cristian Pascu, prietenul meu, domiciliat în SUA, este președintele Societății Române Creștine „DORUL” din New York (din care și eu fac parte), societate înființată în anul 1903 de către comunitatea românilor de acolo.

Întruna din zilele când era în țară, l-am invitat să mergem la atelierul prof. sculptor NICOLAIE PASCU-GOIA (coincidență de nume), care avea, în atelierul său, pe lângă alte busturi și câteva busturi ale lui Eminescu.

I-am spus lui Cristi, că în multe țări sunt amplasate monumente (busturi, statui) ale poetului nostru național, am dat exemplu Canada, care are trei monumente, ridicate de către comunitatea românilor de acolo, în memoria lui Eminescu, sugerându-i să se implice în acest proiect de a turna, în bronz și amplasa un bust al poetului în New York.

A plecat, a discutat cu membrii Societății pe care o conduce și nu după mult timp am primit răspunsul că s-a hotărât, în ședința Societății, să se achiziționeze un bust, din bronz, al lui Eminescu.

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Prof. sculptor NICOLAIE PASCU-GOIA, a dăruit românilor din America, fără nicio pretenție financiară, un bust al poetului nostru național, care a fost turnat în bronz și trimis la New York.

Mie mi-a revenit sarcina onorantă de a mă ocupa de acțiunile necesare pentru turnarea bustului în bronz, dar și de trimiterea lui la New York.

Am făcut toate demersurile pentru turnare, am obținut aprobările necesare pentru a putea fi scos din țară și acum bustul poetului nepereche se află la New York, unde se fac demersuri pentru a fi amplasat într-un parc.

- Câte insigne "Mihai Eminescu" a realizat gruparea pe care o conduceți?

- Care vi se pare mai valoroasă?

R: - Din anul 2000, când a luat ființă gruparea, s-au realizat un număr de 12 insigne, unele având și variante. Toate sunt valoroase deoarece au fost făcute cu diferite ocazii.

Totodată s-au realizat și trei distincții, fiecare în tiraj de 21 de exemplare, numerotate, care au fost acordate unor colecționari sau personalități care s-au afirmat în promovarea personalității și operei poetului național.

- Și câte medalii „Mihai Eminescu” păstrați în colecție?

R: - De-a lungul timpului, chiar din anul morții poetului, s-au realizat multe medalioane, medalii, plachete, insigne. Toate aceste materiale, la fel ca monedele sau bancnotele, au valoare prin tirajul și calitatea lor.

Am, în colecție și materiale unicat, realizate de autori, doar pentru mine, având o valoare sentimentală deosebită...

- Din tot ce faceți pentru promovarea marele nostru poet, care considerați că este evenimentul care adună cei mai mulți oameni? Și care dintre aceste evenimente vă reprezintă pe dumneavoastră cel mai mult?

R: - Evident că Salonul Național „Mihai Eminescu” adună cei mai mulți colecționari, artiști și vizitatori, având în vedere onoranta locație unde se desfășoară, Palatul Parlamentului României, Sala de expoziții „Constantin Brâncuși”.

- Dintre artiștii și colecționarii care expun la **Salonul Național „Mihai Eminescu”**, care credeți că l-a înțeles mai profund și l-a „dăltuit” mai adânc, în neuitare, pe poetul nostru nepereche?

R: - La expoziție, de regulă, expun colecționarii. Au fost perioade când au expus și unii dintre autorii unor medalii, medalioane, plachete, insigne, dar, din păcate și spre marele meu regret, au plecat definitiv dintre noi.

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Printre realizatorii de astfel de materiale se numără: Ștefan Grudinschi, Constantin Dumitrescu, Maximilian Fetița, Vasile Gabor, foști angajați ai Monetăriei Statului, unde se realizau aceste piese pentru colecții și colecționari, dar busturi sau statui frumoase au realizat artiștii Oscar Han, Gheorghe Anghel, Gheorghe Adoc, Nicolaie Pascu-Goia, Ion Olteanu, ș.a.

- Cum ați descoperit oamenii simpli, care simt Eminescu?

R: - Foarte simplu: participând la diferite manifestări dedicate poetului național...

- Ce planuri aveți pe mai departe, în acest context?

R: - Să continuăm organizarea manifestărilor Eminescu, să promovăm această nobilă misiune, să descoperim tineri pasionați și dedicați.

- Nu mai există nici o îndoială că respirați „Eminescu”. Spuneți-mi care din poeziile eminesciene vă place cel mai mult? De ce?

R: - Îmi plac poeziile de dragoste...

- Doar spiritele înalte pot vibra atât de profund pentru Eminescu. Cum v-ar plăcea, dacă ați avea resurse financiare nelimitate și oportunități, să-l omagiați pe poetul Mihai Eminescu?

R: - Dacă aş avea posibilități financiare, așa cum ați spus, nelimitate, m-ar interesa realizarea unui Muzeu Național „Mihai Eminescu” pe diferite teme: carte, numismatică, artă plastică.

Există un Muzeu Virtual Eminescu, îl puteți vizualiza on-line, muzeu unde sunt adunate informații, imagini, documente, fotografiile și materiale dedicate lui Eminescu.

Este cel mai mare muzeu virtual dedicat lui MIHAI EMINESCU.

- Cum vedeți, în perspectivă, evenimentele dedicate marelui nostru poet?

R: - Românii au simțul patriotic, au darul de a-și omagia personalitățile culturale, istorice sau politice. Sper să nu se „stingă” acest respect pentru valorile naționale, pentru adevăratele noastre valori.

-Un gând pentru cititorii revistei.

R: - În primul rând le doresc multă sănătate și viață cât mai lungă.

Le recomand să se implice, fără reținere, în tot ce este de valoare pentru națiunea română, pentru că este de datoria noastră să continuăm omagierea, cu fiecare ocazie, a valorilor noastre naționale.

-Vă mulțumesc.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

POVESTEA LUDOTECII HANGU

A fost odată, la marginea unui sat uitat de lume, dar de o frumusețe fără seamăn, o zână înaltă și subțire, cu părul lung și ondulat și cu ochi blânzi, de culoarea castanelor, care locuia într-un castel plin de lumină, cu ferestre mari, cu multe flori și cu o sumedenie de rafturi pline cu cărți. Zâna aceasta, copilăroasă și bună, nu obosea niciodată. Trecea mereu, în grabă, dintr-o încăpere a castelului în alta, făcând curat, udând florile, ștergând praful și îngrijind, așezând, căutând sau răsfoind cărțile pe care le iubea nespuse, dar cel mai mult iubea copiii care veneau în fiecare zi la castel, să împrumute cărți. Zâna noastră înțeleaptă, ne primea de fiecare dată zâmbind și ne spunea, cu glasul ei ca de copil, câte comori minunate poți descoperi, citind. Ne învăța cum să ne facem din cărți prietene nedespărțite și inventa pentru noi, tot felul de surprize și de lucruri interesante și captivante.

De fapt, zâna noastră se mutase de curând în acest castel și adusese și cărțile aici... Pentru că iubea foarte mult copiii a vopsit pereții în culorile curcubeului, a pus peste tot desene și a lipit file colorate cu gânduri din cărți, făcând din castel cel mai prietenos loc din lume, plin de căldură și lumină. Și pentru că acest castel, devenise sub bagheta ei magică, atât de ademenitor, toți copiii se grăbeau, când aveau câteva clipe libere, să-i treacă pragul și să rămână visând, printre cărți, în locul acesta minunat, iar zâna îi primea zâmbind, oferindu-le dulciuri. Toți copiii o iubeau enorm de mult. Unii veneau la castel, împrumutau cărți și citeau, doar de dragul ei. Pentru că și ea ne iubea enorm și pentru că voia să ne vadă mereu veseli, fericiți și încântați, a decis, să ne facă o altă surpriză, pe lângă toate celelalte de care am avut parte de când venim la castel.

Într-o zi, când se apropia cu pași grăbiți vacanța mare, zâna ne-a spus, plină de veselie: "Dragii mei, în curând, poate chiar de ziua voastră, "îngerii" care vă iubesc vă vor pregăti o surpriză uriașă."

E de prisos să vă spun câte emoții aveam cu toții, pentru că de fiecare dată când zâna noastră ne-a spus că ne pregătește o surpriză, a fost mai mult decât atât. Ce urma oare? Cine erau acei "îngerii" care ne iubeau? Existau cu adevărat? De ce ne-au ales pe noi? Ce fel de surpriză ne pregăteau? Noi, prietenii devotați ai zânei, am trăit din plin magia acelor zile. Ne adunam la castel și născoceam tot felul de idei despre cadoul care ne aștepta. Fiecare își imagina altceva... Misterul care ne învăluia, "îngerii", castelul colorat și zâmbetele zânei creaseră pentru noi cea mai fascinantă poveste pe care o trăiam cu adevărat... Eram ca și piticii din Alba ca Zăpada, doar că eram mai mulți, mai curioși, mai gălăgioși, mai neastâmpărați și mai puși pe șotii... Eram deopotrivă și eroi și povestitori... Ne duceam la castel în fiecare zi, tropăind veseli pe scări, cu speranța că vom descoperi, vorbind cu zâna, povestindu-i despre gândurile noastre, un amănunt cât de mic care să ne dezvăluie secretul.

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Spre marea noastră dezamăgire, nici unul dintre noi, oricât de atenți eram, nu am descoperit nimic. Și pentru că zâna doar zâmbea, misterul se adâncea și mai mult, cu fiecare zi, pentru că nimic nu părea să se schimbe în castel. Un lucru era cert, indiferent ce surpriză ne pregăteau "îngerii", nu putea să fie decât una foarte specială, așa cum ne învățase zâna noastră în care aveam încredere deplină.

Într-una din zilele pline de flori, fluturi și soare, ne-a mărturisit, zâmbind cu subînțeles că, duminică, de ziua noastră, ne așteaptă la castel. Nici unul dintre noi n-am reușit să dormim noaptea. Dimineața, la prima oră, deși trebuia să venim mult mai târziu, așteptam cu toții în fața castelului, plini de nerăbdare. Din depărtare se apropia cu pași repezi, spre castelul nostru minunat, zâna cea frumoasă. Nu s-a mirat că venisem cu două ore înainte... În adâncul sufletului și ea era copil, așa că ne-a zâmbit, ne-a răspuns la salut, a deschis ușile castelului și ne-a lăsat să urcăm. Bineînțeles că ne-am îmbulzit în grabă, curioși, zgomotoși și nerăbdători, pe scări, însă când am ajuns în turn, ne-am oprit toți, deodată, uimiți și fără glas. Intrarea în prima încăpere era plină de jucării. Lângă rafturile cu cărți erau două rafturi noi pe care erau așezate, în ordine jocuri și jucării peste care stăpâneau un uriaș câțel de pluș și o veveriță adorabilă... Se făcuse o

liniște deplină, abia dacă mai respiram de încântare... Pe culoare ne așteptau alte cutii cu jucării de pluș, păpuși, mașinuțe, iar în mijlocul încăperii era un cort cu ferestre, plin cu zeci de mingii multicolore. Nu mai văzusem niciodată un loc mai fascinant. Eram uluiți și nu știam la care joc sau jucărie să ne oprim mai întâi, pentru că fiecare copil descoperea altceva și fiecare ne întrebam: "Îngerii? Unde sunt "îngerii", să le mulțumim pentru acest miracol?"

După doar câteva clipe, ascultându-ne parcă dorința, "îngerii" care transformaseră peste noapte, castelul nostru într-un loc magic, în cel mai fascinant tărâm de basm, au venit să ne întâlnească și să se bucure alături de noi... Acești "îngeri" erau de fapt niște copii un pic mai mari decât noi, care ne priveau amuzați și ne zâmbeau mereu. S-au jucat și au vorbit cu noi până au plecat. Erau atât de frumoși! În prezența lor eram cu toții vrăjiți, iar zâna noastră era ireal de fericită...

"Îngerii" care ne-au adus acel cadou fantastic, au, de atunci, mereu grijă de noi... Ne trimit pachete întregi cu jucării și cărți. De la ei am primit cele două tablete, camera video, o sumedenie de dulciuri și cadouri și cele mai deosebite cărți. Acești "îngeri" au de fapt grijă, de toți copiii care au uitat să zâmbească.

Din acea zi locul minunat, plin cu jocuri și jucării, căruia i se spune "ludotecă", este mereu plin de copii, de zâmbete și veselie. Este cel mai fascinant loc din univers, pentru că știm că nicăieri nu e mai frumos decât în castelul nostru și nicăieri nu sunt copii mai fericiți decât noi... Și cum am putea fi altfel, când lângă noi se află mereu

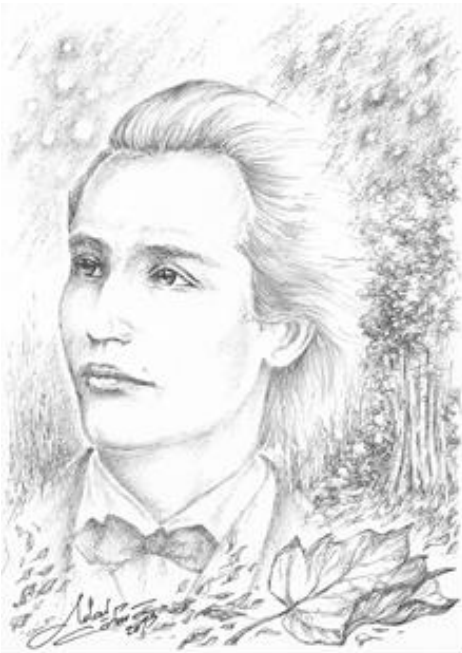
zâna noastră și "îngerii care iubesc copiii".

ASAVEI LETIȚIA, clasa a VI-a, Școala Hangu

In memoriam

In memoriam

In memoriam

DOAR EMINESCU

Grafică, Mihai Cătrună

Mihai Eminescu, poetul nostru nepereche, a răsărit undeva, printre stele, aproape de ele, strălucind feeric, peste albastrul întunecat al eternității, purtând în suflet dorul și doina neamului românesc. Și cum ar fi putut coborî, din îndepărtate și albastre înălțimi siderale, fără aripi?

În marea Lui înțelepciune, Bunul Dumnezeu i-a dat aripi de înger și l-a dăruit pământului românesc, pentru a-i alina durerile, pentru a-i alunga tristețea, pentru a-i potoli zbulciumul, pentru a-l dezrobi din chingi străine, pentru a-i mângâia sufletul și pentru a-l învăța să fie demn, să uite, să ierte și să iubească, dar, mai presus de orice, l-a dăruit pentru a scrijeli adânc, temeinic și de netăgăduit numele acestui popor, în veșnicie și pentru a-i dăltui nemurirea pe frontispiciul întregii lumi, lăsându-i la îndemână nimic altceva decât **cuvântul**, nu doar ca simbol al genezei, ca element primordial al sacralității, ci și ca reflex al propriei ființe, raportată la universul existențial. Iar marele Eminescu a căutat, călătorind fără încetare

către "izvoare", cuvintele străvechi ale graiului românesc, pe care le-a adunat în suflet și pe zeci de pagini îngălbenite de vreme, ca pe niște comori de mare preț, pentru ca, mai apoi, în nopțile reci, arse de nesomn, de doruri nerostite, de zbulcium și revoltă, într-un joc plin de vrajă, fascinant, nepământesc, aproape ireal, venit de dincolo de timp, să le împletească sublim și incandescent, să le amestece genial, cu alte cuvinte și să le scrie cu lacrimi amare, izvorâte din dureri ascunse sau cu iubiri pierdute în nemărginirea sufletului, transformându-le în metafore uluitoare de o măreție și adâncime greu de egalat.

Cu unele dintre aceste cuvinte profunde, triste și deznădăjduite sau intense și pline de dramatism și de nuanțe filosofice, și-a cântat dorul, neliniștea, înfrângerea, extazul, renunțarea, patima, teama, dar cel mai mult iubirea, fără de care sufletul poetului se destramă încet, între iluzii și ideal, între copaci desfrunziți și picături de ploaie, între amintirea curgând spre neant, în uriașele clepsidre ale timpului și zborul neconținut către îmbrățișarea cosmică a infinitului.. Cu altele clare, vii, duioase, cutremurătoare, ne-a dezvăluit pagini întregi din istoria acestui neam. Cu unele cuvinte, încărcate de culori, strălucire, senzații și lumină, a cântat magnific, natura din care și-a făcut mereu templu, în care să-și cheme abia șoptit și duios, iubirea cu chip de înger, de o frumusețe copleșitoare și să se regăsească pe sine, neatins încă de derizoriu, de rutină, de mediocritatea și urâtenia din jur.

Și toate aceste vocabule încărcate de sensuri și conotații pline de lirism, le-a adunat în versuri de o muzicalitate aparte, de o sonoritate, armonie și un efect ritmic uluitoare. Poeziile lui sunt uneori incantații magice dintr-un ritual ancestral, de mari și tulburătoare adâncimi, în care poetul ascunde un univers de metafore și simboluri la focul cărora arde mocnit și intens, drama geniului neînțeles, căutând în singurătate, un drum către suflet, în abisul dintre mare și cer.

Sufletul poetului s-a risipit departe de casă, printre străini, dar s-a regăsit cu și mai mult dor, cu și mai multă patimă, acasă, în freamătul codrului, în tânguinea plină de tristețe a cornului, în lumina lunii aruncată, în nopți triste, zădărnice de iluzii, "Peste vârfuri", în umbra plină de nostalgii și

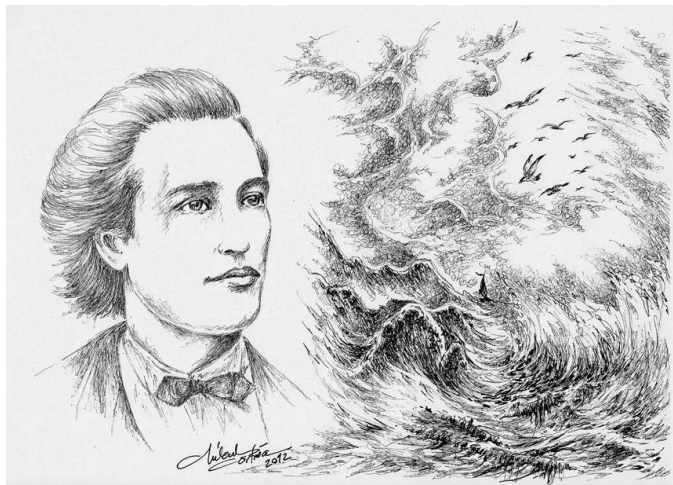

In memoriam

In memoriam

In memoriam

amintiri, din "Sara pe deal", în strigătul deznădăjduit al mării din "Mai am un singur dor", în valurile zbuciumate "Dintre sute de catarge", în murmurul izvoarelor și în adâncimea pădurilor străjuite de lună, pentru că a crezut în această țară și în acest popor, pe care le-a iubit necondiționat. Acasă, în pământul strămoșesc, el însuși se identifică cu iubirea, cu natura, cu istoria, cu neamul românesc.

Mereu măcinat și mistuit de dorința de a se desprinde și de a transcende dincolo de lumea reală, goală, fadă și lipsită de sens, poetul își desface aripile spre nemărginitul orizont al cunoașterii unde nimic nu-l mai poate răni și nici înfrânge, lăsând în urmă speranțe, vise, mizerie, frig, sărăcie, dureri neștiute, într-o osmoză agonizantă cu iubirea, iubirea care i-a fost poetului "Rugăciune" și "Floare albastră", "Înger și demon", "Dorință" și "Vis", "Melancolie" și "Singurătate", dar mai presus de toate, i-a fost "Luceafăr".

Cuvintele sonore, pline de vibrații intense, de adâncimi întunecate, purtând în ele povara atâtor gânduri, neliniști și doruri, dezvăluie tragedia unui suflet înalt, nobil, de o sensibilitate rară, dar mereu neînțeleș. Răsărit printre stele, bătut mereu de dorința arzătoare de a se întoarce în sfera lor luminoasă, plină de farmec și de trăiri intangibile oamenilor de rând, este sortit să-și ia zborul, dintr-o lume egoistă și lipsită de iubire, spre cele mai înalte culmi ale condiției umane, căutând perpetuu esența propriei existențe. Dincolo de spațiu și timp își creează o altă lume, una ideală, în care își încălzește sufletul înghețat și pustiit, în mijlocul naturii din care face parte integrantă și fără de care nu se poate înțelege și nici defini, la focul sacru al iubirii.

Din toate aceste cuvinte simple, care au devenit sub condeii lui inegalabil, pline de ecouri, speranțe, stele și dorințe, ce ating înălțimi uluitoare menite să sfideze legile scrise și nescrise ale creației umane, Mihai Eminescu a făurit o țară, cu păduri de "argint", "codri de aramă" și lacuri "încărcate cu flori de nufăr", cu sunet dulce de corn și chemări însingurate de buciim, cu tei înfloriți și lebede albe ivite dintre trestii și un popor curajos, cinstit și demn, care și-a apărut întotdeauna "sărăcia și nevoile și neamul", un popor pe care l-a iubit cu patimă și pentru care a ars amarnic.

Eminescu ne-a lăsat o poveste, cea mai frumoasă dintre toate poveștile neamului românesc, scrisă cu dor și patimă, în nopți reci și pustii, în care singurătatea și neîmplinirile rupeau cu cruzime din sufletul poetului. O poveste magică, pe care o redescoperim de fiecare dată altfel, așezată desăvârșit și irevocabil, cu mare grijă și pioșenie, pe altarul spiritului românesc și săpată adânc și definitiv în țărâna acestui pământ.

Eminescu este el însuși o poveste, povestea geniului născut anume pentru a subjuga și îngenunchea timpul, dăltuind sublim, în eternitate, numele acestui popor.

"Pentru noi Eminescu, nu e numai cel mai mare poet al nostru și cel mai strălucit geniu pe care l-au zămislit pământul, apele și cerul românesc. El este, într-un anumit fel întruparea însăși a acestui cer și a acestui pământ, cu toate frumusețile, durerile, nădejdiile crescute din ele. Noi, cei de aici, rupți de pământ și de neam, regăsim în el tot ce-am lăsat în urmă, de la văzduhul munților noștri și de la melancolia mării noastre, până la cerul nopții românești și teiul înflorit al copilăriei noastre. Recitindu-l pe Eminescu, ne întoarcem, ca într-un dulce somn, la noi acasă." Mircea Eliade, Paris, septembrie 1949.

Liliana Pîntea, bibliotecar

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

VARA

Este vară. Soarele, ca un glob de foc, se vede răsărind încet, fără zgomot, de după munți, alungând cei câțiva nori pufoși, ce se zbenguiau fără să le pese și care, supărați, s-au adunat la sfat, întrebându-se dacă azi e ziua în care curcubeul va colora din nou, cerul albastru. Apoi, soarele, plin de strălucire, mângâie cu raze blânde pădurea, casele risipite pe dealuri, pitite parcă de ochii lumii, colinele, satul întreg, potolindu-și setea cu ultimele picături de rouă. Vântul bate ușor, dansând cu florile adormite încă, pe care le trezește, cu mângâieri diafane, un fluture cu aripi de mătase. Păsările încep să ciripească, iar vraja cântărilor străpunge tăcerea satului aproape pustiu. O adiere cu miros de fân cosit trece ușor, printre copaci, șoptindu-le povești demult uitate. Brazilii falnici umbresc poiana de la poalele muntelui, unde cântecul de leagăn al verii mai poartă cu el amintirile, dorul, chemarea tainică a buciului de la stână și istoria tristă a acestor locuri.

Depart, aproape de linia orizontului, Ceahlăul își ridică alene, cușma de nori albi, salutând parcă, cu semeție, întregul ținut. Apoi, își întoarce privirea, așa cum face în toate zilele senine, către apele albastre ale lacului, unde se oglindește cât e ziua de lungă, ascultându-i poveștile triste ascunse în adâncuri, căutând cu îndârjire, urmele bisericii dărâmate nemilos într-o zi de vară, când porțile barajului s-au închis definitiv, iar apele au început să se adune, peste agoniseala de o viață a locuitorilor, peste morminte, peste vise. O zi de vară de care bătrânii își amintesc lăcrimând.

Chirilă Alexandra, clasa a IV-a, Școala Hangu, înv. Nacu Elena

VARA, LA BUNICI

Pe cerul albastru ca peruzeaua nu se întrevide nici un nor. Soarele strălucitor e și astăzi, la fel de fierbinte ca în zilele din urmă. În leagănul de sub copacii din grădina bunicii e răcoare. A știut el, bunicul, unde să-l așeze. Razele fierbinți nu-și pot face loc printre frunzele nucului bătrân de lângă casă. În compania cărții mele preferate *"Din marile legenede ale lumii"*, visez cu ochii deschiși la eroii din povești și parcă nimic nu e mai plăcut decât această zi de vară, în vacanță la bunici. Ba da! Am uitat că cele mai frumoase sunt zilele în care mergem pe deal, la fân.

Pentru că acel loc e mai departe de casă, spre încântarea mea, eu și bunicul plecăm mai repede, cu bicicletele. Așa, avem timp să ne răsăfim cu fragii gustoși de la marginea pădurii sau cu zmeura gata să dea în părg, de care nu m-aș sătura niciodată. Bunica vine mai târziu fiindcă mereu găsește câte ceva de făcut acasă. Pe deal, natura e în sărbătoare. Peste tot flori de câmp, mușchi verde, greieri, ciripit de păsări și miros de fân cosit, de fragi, de pădure. Alerg în neștire, rostogolindu-mă uneori prin iarba încă necosită. E ca un vis, o poveste cu soare, fluturi, copaci gata să atingă cerul, din care mă trezesc vocile bunicii mele, blânde și duioase ca dorul de "acasă".

Marc Eliza, clasa a IV-a, Școala Hangu, înv. Nacu Elena

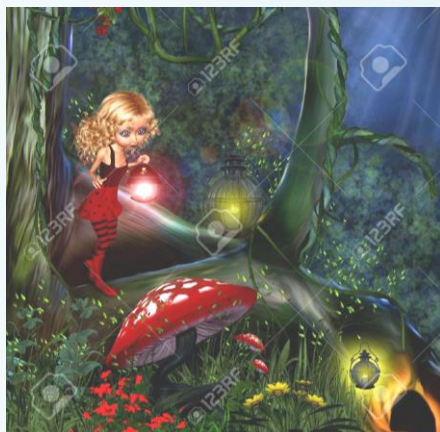

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

GREIERAȘUL

Soarele s-a ivit somnoros, risipindu-și razele peste păduri. Copacii, frunzele, iarba, florile, abia trezite și pline de sclipiri de diamant, își ridică brațele către lumină. În grădina de lângă casă, printre florile adormite încă, un greier se trezește alene, după o noapte de cântat și stă pe gânduri unde să fugă și să se ascundă, ca să poată cânta în liniște, pentru că, de câteva zile, un motănel gri, cu ochii mari și chef de joacă, stă la pândă lângă căsuța lui, gata să-l înhațe și să se joace cu el. Dar greierul nu se poate juca cu un pisoi, oricât de drăgălaș ar fi, pentru că Vara l-a rugat insistent să cânte până obosește, pentru că doar el are chitară. Și cum ar putea să n-o asculte, când ea l-a adus, la începutul lunii mai, fără să știe Primăvara, împreună cu alți greieri, alături de cărăbușii verzi, buburuze, licurici, gândăcei și fluturi, adunați în cutii de smarald și i-a lăsat liberi printre flori. Așa că pășește tiptil printre frunze, îndreptându-se spre marginea grădinii, unde caută un loc înșorit și se apucă de scormonit pământul pentru a-și face alt adăpost.

Se oprește să-și tragă sufletul și atunci se apucă încetișor de cântat, scrutând depărtarea, printre firele de iarbă. Și pentru că nu zărește nici un pericol, se apucă serios de cântat, până când soarele se duce încet la culcare. Nu și-a terminat căsuța, pentru că a fost cald și praful scormonit se așeza mereu pe fracul lui negru-albăstrui, așa că, în această noapte va ațipi câteva momente sub cerul întunecat, țintuit de stele și vegheat de razele argintii ale lunii. Uitase de pisoiul neastâmpărat și, acordându-și chitara pentru prima serenadă, aștepta sosirea licuricilor, prietenii lui dragi, care trebuiau să aprindă felinarele, în fiecare noapte. Dacă buburuzele și cărăbușii verzi nu sunt oboșiți, ar putea să vină și ei la spectacolul nocturn, împreună cu alți invitați, lăcustele și gândăceii, iar greierul va fi din nou solistul serii și va primi, cu mândrie, toate aplauzele.

Radu Cristian, clasa a IV-a, Școala Hangu, inv. Nacu Elena

ZÂNA VARĂ

Zâna Vară a venit mai repede decât de obicei. A poposit în mijlocul pădurii, într-o poieniță, lângă un izvor. În fiecare an roagă celelalte zâne care o însoțesc, să se oprească aici, în poiana smălțuită cu flori, unde se pot odihni și pot să mănânce din fragii aromați crescuți, printre firele de iarbă, lângă pădure. Între timp, Zâna cireșelor își pregătește coșulețele pline cu cireșe, pentru a le atârna în nopțile cu lună plină, în copacii din livezi, spre bucuria și încântarea copiilor. Ca să fie proaspete le stropește cu apă de izvor, pe care o cară în amfore mari de alabastru. Zâna florilor de tei își pregătește o sumedenie de flacoane în care a adunat parfum de tei și atunci când, în nopțile în care pe cerul întunecat strălucesc doar stelele, zâna agață de crengi, minunatele flori de tei peste care pulverizează o doză din parfumul strâns cu mare grijă.

Zâna Vară e, de departe, cea mai frumoasă. Poartă coroniță de flori de nu-mă-uita, are în păr mii de fluturi și brațele pline cu flori de câmp. Ea este cea care risipește peste dealuri și coline, prin iarba crudă, flori multicolore, peste care aruncă veselă, fluturi și albine. Apoi, salută razele de soare și le roagă să mângâie întreg pământul și, uneori, cheamă ploaia să înveselească natura.

Popoia Antonia, clasa a VI-a, Școala Hangu

Hangani, la 1935

